

S

Joan Valldepérez Ayxendri

Se'n va adonar en un semàfor. Estava absort en un recull de contes de Murakami quan es va posar verd i es quedà gairebé sol a la vorera. Al cap de pocs segons, un paio amb els pantalons massa avall i els calçotets massa amunt va fregar-lo amb la bici. Seguint amb la mirada aquell cul de *moderno* va adonar-se que ja estava verd. Anava a posar un peu a la calçada quan la va veure al reflex del gran aparador ja fosc de l'altra banda del carrer. Estava recolzada a la paret, darrere seu. Immòbil sense motiu aparent. Quieta. Era més alta que ell, i això encara el ficà més nerviós. Va tancar el llibre i amb les últimes pampallugues de l'home-net verd va creuar el carrer amb dues gambades per torçar la cantonada i ficar-se al bar.

No sabia si el ràpid moviment la devia haver despistat, així que va sortir al cap de pocs segons del seu refugi. El cambrer, estranyat, va treure el cap de darrere la barra per veure com aquell improvisat corredor de marxa es perdia entre la gent del carrer. Sense afliurar el pas, va creuar el petit parc que donava al seu carrer. Cotxet. Nen amb pilota. Ziga-zaga! Saltar un gos, esquivar un banc i començar a

enfil·lar la costeruda avinguda on vivia. Una de les coses que li van agradar més en comprar aquest pis va ser que fos gairebé a dalt de tot del turó que domina la ciutat, però avui, amb la por al cos, maleïa cada metre de pendent que el separava de la petita fortalesa.

Malgrat que sentia constant la presència de la bruna perseguidora, el sol del capvespre, a punt de desaparèixer rere el turó, l'encegava i li impedia confirmar, a cada llambregada enrere, la posició de la caçadora; la suposava amagada entre els jocs de llums dels fanals que tot just s'encenien.

Faltaven dos arbres per arribar a casa quan va treure les claus. Trià la que obria el portal entre tot el feix per entrar sense parar-s'hi i deixar-la fora. Al clauer hi duia les tres de casa —portal, bústia i porta—, la del cademat de la bici, les dues de casa els pares, les del despatx i, per si fos poc, dos clauers de fils de colors. Tot plegat, una mala combinació: just quan era sota el mig metre de recer, davant del pany, tot el manyoc de claus va anar a parar a terra. Instintivament va treure el cap carrer avall, però, malgrat no veure-la enlloc, no va poder evitar que l'acceleració de la respiració, del cor i el tremolor de mans li impedissin ficar la clau al pany i entrar.

Finalment ho aconseguí. Va tancar de cop la porta i va esmunyir-se en la foscor del portal. Esquena contra la paret. Cop de cap a les bústies. Silenci. Res.

Sense encendre els llums de l'escala, va començar a córrer amunt fins al quart; no volia que, des del carrer, s'hi veiés llum, vida, dins l'edifici.

El replà, sense cap finestra, li va resultar massa fosc per trobar la clau del pis. Amb el dit just a sobre l'interruptor

del llum se li va ocórrer fer servir la claror de la pantalla del mòbil per buscar-la: si havia pujat fins al quart a les fosques per no delatar-se, seria de ruc fer-ho ara. Encengué l'aparell i, en el mateix moment que trobava la clau, una esgarrifança li va grimpar per l'esquena quan li va semblar veure de reüll alguna cosa estranya rere seu. Amb la sang glaçada, va donar els dos tombs de clau i va fer retronar la porta al tancar.

Va mirar per l'espill, però res. Foscor absoluta al replà. Si hi era, se sentia còmoda en la foscor. Ell va fer el mateix al seu costat de porta i no va obrir cap llum. Tanmateix, no podia haver entrat al portal amb ell, l'hauria vista! Aquest pensament el va tranquil·litzar una mica, però va preferir seguir a les fosques: potser era al carrer i, si ara obrís els llums, delataria el número exacte del seu pis. De puntetes, va entrar al menjador i es va deixar caure al sofà. Recuperant la respiració, va desfer-se de la bossa creuada i la jaqueta, es va descalçar i va aixecar-se per anar cap a la cuina a buscar una cervesa. Tenia la boca eixuta com un tros de sac.

La poca llum del capvespre que encara entrava pel celobert perfilava els plats i l'olla bruts dins la pica. Va decidir que seria millor rentar-ho l'endemà amb la llum del dia. Mentre recordava el sopar amb la Maria, la pota no detectada d'una cadira va barrar-li el pas i es llançà amb violència contra la punta del dit petit del seu peu dret. Dolor agut. Silenci absolut. Llagrimeta.

Maleïnt els pisos petits, va obrir la nevera per agafar una llauna i, fugaç, ella va aparèixer darrere seu. Immensa. Absoluta. S'abraonà sobre les seves espatlles just quan tancava la porta de la despoblada nevera.